

Meine alte und meine neue Heimat

وطن قديم و جديد من

Elahe Jahangiri & Beatrix Malsch
mit Illustrationen von Wiebke Wollenweber

April 2018

Es ist erlaubt und erwünscht, diese Geschichten herunterzuladen und zu kopieren!

پیاده و کپی کردن این داستانها نه تنها برای همه
آزاد است، بلکه خواسته ما هم هست

<https://www.mentor-hamburg.de/medien/meine-heimaten/>

Meine alte und meine neue Heimat

وطن قدیم و جدید من

Elahe Jahangiri & Beatrix Malsch
mit Illustrationen von Wiebke Wollenweber

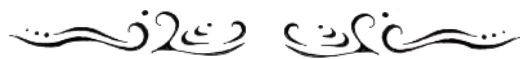

„Wer nicht weiß woher er kommt, weiß nicht wohin er geht“

Wir entdecken erst wie schön und kostbar Heimat ist, wenn wir sie verlieren. Aber die Sehnsucht nach ihr bleibt. Geflüchtete haben alles, was in ihrem Leben wichtig war, zurücklassen müssen. Sie haben ihren Lebensmittelpunkt verloren, in dem sie verwurzelt waren. Erinnerungen können deshalb ein kostbarer Schatz sein, den wir mitnehmen, wenn wir weggehen müssen und der uns hilft, in einem Gastland neue Wurzeln zu schlagen. Wir brauchen vertraute Orte und Worte, wo wir uns auskennen, geborgen fühlen und aktiv am Leben teilhaben.

Elahe Jahangiri, die mit ihrer Familie aus dem iranischen Kermanschah nach Hamburg gekommen ist, und die Hamburgerin Beatrix Malsch haben Geschichten aus der alten und der neuen Heimat aufgeschrieben, in Deutsch und Farsi. Sie richten sich an junge Leser und ihre Familien.

Durch die Erzählungen von Elahe's kleinem Bruder Navid leben schöne Erinnerungen, Sitten und Gebräuche aus der verlassenen Heimat Iran wieder auf. Navid erzählt aber auch von Eindrücken und Begebenheiten in Hamburg, die deutlich machen, dass auch das Gastland zu einer neuen Heimat werden kann, ein Ort, an dem man gerne lebt, Freunde hat und sich wohl fühlt.

کسی که نمی داند از کجا آمده است، نخواهد دانست به کجا می رود.

وقتی ما پی می بریم وطن چقدر با ارزش و زیبا است، که ما آن را از دست داده باشیم. ولی دلتنگی و اشتیاق نسبت به آن برای ما می ماند. مهاجرین مجبورند همه چیزهایی، که در زندگیشان مهم بوده، جا بگذارند. آنها پایه و اساس زندگیشان را و جایی را که در آن ریشه داشته اند از دست داده اند. به این دلیل خاطرات وطن می توانند گنج باارزشی باشند، که ما همراه خود داریم، وقتی که ما مجبور به مهاجرت باشیم و ما را یاری می دهد، تا در یک کشور میزبان ریشه نو پیدا کنیم. ما احتیاج به یک جا و زبان آشنا داریم، جایی که ما بخوبی بشناسیم، در آنجا احساس امنیت کنیم و شریک در تلاشهای زندگی باشیم.

الهه جهانگیری، که با خانواده اش از ایران کرمانشاه به هامبورگ آمده است، و بآتریکس مالش هامبورگی داستانهایی از وطن قدیم و جدیدشان به آلمانی و فارسی نوشته اند. این داستانها برای جوانان و خانواده های آنها نوشته شده است.

با داستانهایی که برادر کوچک الهه، نوید تعریف می کند خاطرات زیبا، آداب و رسوم از کشور ترک شده ایران زنده می شوند. نوید همینطور از برداشتهایش و وقایعی که در هامبورگ دیده است، تعریف می کند، که این نشان میدهد، که کشور میزبان هم یک وطن جدید میتواند باشد، جایی که، شخص با کمال میل در آن زندگی می کند، دوستانی دارد و در آنجا احساس راحتی می کند.

Meine Familie

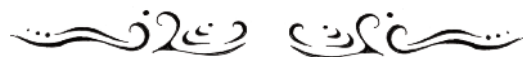
Ich heiße Navid.

Das ist meine Familie: Mama, Papa, mein Bruder Sina, meine Schwester Elahe und meine kleine Schwester Yalda.

Wir kommen aus dem Iran und sprechen persisch. Jetzt leben wir in Deutschland und lernen Deutsch.

Der Iran, meine alte Heimat, ist ein sehr schönes Land. Deutschland finde ich auch sehr schön. Es ist meine neue Heimat. Hier habe ich zwei beste Freunde, Stephan aus Deutschland und Samir aus Syrien. Ich habe hier auch Freunde aus der Türkei und aus Afghanistan.

Ich möchte euch jetzt Geschichten aus meiner alten und meiner neuen Heimat erzählen.

خانواده من،

اسم من نوید است. این خانواده من هستند:

مادر، پدر، برادرم سینا، خواهرم الهه و خواهر کوچکتر من یلدا.

ما از ایران می‌انیم و فارسی صحبت میکنیم. الان ما در آلمان زندگی می‌کنیم و آلمانی یاد می‌گیریم.

ایران، وطن قبلی من کشور زیبایی است.

به نظر من آلمان هم زیبا است. این وطن جدید من است. من اینجا دو دوست خوب اشتفان از آلمان و

سمیر از سوریه دارم. من دوستانی هم از ترکیه و افغانستان دارم.

به این دلیل من می‌خواهم از وطن قدیم و جدیدم داستانهایی بگویم.

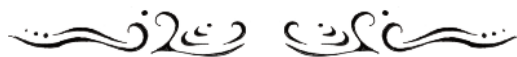

Ich helfe Mama Deutsch zu lernen

Gleich nach unserer Ankunft in Deutschland kam ich in die Schule. Ich lernte schnell Deutsch und hatte auch gleich zwei Freunde. Aber Mama konnte kein Deutsch sprechen. Ich fragte sie: „Warum kannst du kein Deutsch sprechen?“ Sie sagte: „Weil ich hier niemanden kenne, mit dem ich Deutsch üben könnte.“ „Dann musst du auch in meine Schule kommen“ sagte ich ihr.

Am nächsten Tag kam Mama in meine Schule und fragte meine Lehrerin wie und wo sie Deutsch lernen könne. Meine Lehrerin schlug ihr vor, in der Schulcafeteria zu helfen. So fing Mama an, in unserer Cafeteria zu arbeiten. Sie brachte immer leckere iranische Rosinen mit, die sie den Schülern schenkte. Dafür liebten sie die Schüler.

Mama lernte in der Cafeteria deutsche Mütter kennen, mit denen sie sich befreundete. Mit ihnen spricht sie immer Deutsch. So habe ich Mama geholfen Deutsch zu lernen.

من به مادرم کمک میکنم آلمانی یاد بگیرد:

وقتی ما به آلمان آمدیم من فوری به مدرسه رفتم. من سریع آلمانی یاد گرفتم و دو دوست پیدا کردم. ولی مادرم نمیتوانست آلمانی حرف بزند. من از او پرسیدم: „چرا تو نمی توانی آلمانی حرف بزنی؟“ او گفت: „چون من هیچکس را نمی شناسم، که با او آلمانی تمرین کنم.“

من به او گفتم: پس تو باید به مدرسه من بیایی.

روز بعد مادرم به مدرسه آمد و از معلم پرسید: چطور و کجا او میتواند آلمانی یاد بگیرد؟ معلم به او پیشنهاد کرد، که او در کافه تریای مدرسه کمک کند.

مادرم اینطوری در کافه تریا شروع به کار کرد.

او همیشه با خودش کشمش خوشمزه ایرانی داشت، که به بچه ها میداد.

به این خاطر شاگردها او را دوست داشتند.

مادرم در کافه تریا با مادرهای آلمانی آشنا شد، با آنها دوست شد. با آنها همیشه آلمانی حرف میزد.

به این ترتیب من مادرم را کمک کردم که آلمانی یاد بگیرد.

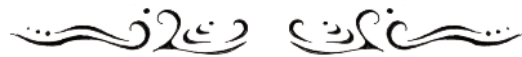
Mein Hirsch

Eines Morgens im Winter trat ich an unsere Balkontür und sah zu meinem Erstaunen einen braunen Hirsch mit einem großen Geweih im Schnee. Er beobachtete neugierig einen Holzhaufen. Mit seinem großen Geweih schob er störende Äste und Zweige beiseite. So kam er an das leckere Gras.

Am nächsten Tag erwartete ich ihn schon. Aber er kam weder an diesem Tag noch die nächsten Tage wieder. Ich war sehr enttäuscht.

Doch dann stand mein Hirsch eines Tages wieder an seinem Holzhaufen. Er war nicht allein, sondern hatte seine Freundin mitgebracht. Für sie schob er einen großen Ast mit seinem Geweih weg. So war mehr Gras freigelegt und seine Freundin konnte sich satt essen.

Mein lieber Hirsch und seine Freundin kamen jeden Tag, ungefähr zwei Wochen lang. Doch langsam schmolz der Schnee immer mehr und mein Hirsch und seine Freundin blieben für immer weg. Aber ich denke immer noch an sie.

گوزن من:

یه روز صبح در زمستان من به طرف در بالکنم رفتم و با تعجب یک گوزن قهوه ای تیره با شاخهای بزرگ در برف دیدم. او با کنجاوی به کپه چوپها نگاه می کرد. با شاخ بزرگش تنه ها و شاخه های مزاحم را کنار میزد. تا اینکه به سبزه های خوشمزه میرسید.

روز بعد دوباره من انتظار دیدن او را داشتم. ولی او نه در این روز آمد و نه در روزهای بعد. من خیلی ناامید شدم.

اما یک روز گوزن من در کنار کپه چوب دوباره پیدایش شد. او تنها نبود، بلکه جفتش را هم با خودش آورده بود. او برای دوستش شاخه های بزرگ را با شاخهایش کنار میزد. به این ترتیب علفهای بیشتری بیرون می افتاد طوری که دوستش می توانست سیر بخورد.

گوزن دوست داشتنی من و دوستش تقریباً هر روز به مدت دو هفته آمدند. اما آهسته آهسته بر قها آب شدند و گوزن من و دوستش دیگر هرگز پیدایشان نشد. ولی من هنوز هم به آنها فکر میکنم.

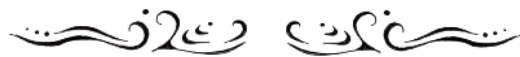
Karneval in Hamburg

Meine Schwester Yalda verkleidet sich für ihr Leben gern. Das ist das, was sie am liebsten macht. Sie geht gerne mit Mama auf Flohmärkte und findet immer irgendein Kleidungsstück, das ihr gefällt.

Eines Tages sah sie im Fernsehen den „Maskenzauber“ in Hamburg. Das ist ein besonderes, sehr schönes Ereignis. Menschen verkleiden sich und tragen wunderschöne Masken und Kleider. Sie laufen in ihrer Verkleidung durch die Stadt und zeigen sich den Zuschauern.

Yalda war so begeistert von den Kostümen, dass sie im nächsten Jahr unbedingt selbst verkleidet mitlaufen wollte. Das ganze Jahr über suchte sie auf Flohmärkten und in Geschäften nach Kleidungsstücken. Endlich hatte sie alles zusammen, was sie brauchte.

Im Februar nahm unsere Familie an dem Maskenzauber teil. Bei Fackellicht und mit Musik lief der Festzug durch die Stadt. Yalda lief verkleidet mit. Eine Frau fotografierte sie und sagte. „Du bist meine Königin des Maskenzaubers.“ Da war Yalda selig.

کارناوال در هامبورگ:

خواهرم یلدا لباس میدل پوشیدن را دوست دارد. که یکی از دوست داشتنی ترین کارها برای او است. او همیشه با مادر به فلومارکت میرود و همیشه تیکه لباسی که دوست دارد پیدا میکند.

یکروز او در تلویزیون هامبورگ برنامه ای درباره جادوی ماسکها دید. که کارناوال بخصوص و زیبایی است. مردم از ماسکها و لباسهای زیبا استفاده می کنند. آنها با این لباسها در شهر حرکت میکنند و تماشاگران آنها را نگاه میکنند.

یلدا آنچنان ذوق زده لباسها بود، که میخواست سال بعد خودش هم در کارناوال شرکت کند. تمام سال را در فلومارکتها و همچنین فروشگاهها دنبال لباس میگشت. بالاخره تمام چیزهایی که لازم داشت پیدا کرد.

در ماه فیروآر خانوادگی در مراسم جادوی ماسکها شرکت کردیم. کارناوال با مشعلهای زیبا و موزیک در شهر حرکت کرد. یلدا هم همراهشان بود. خانمی از خواهرم عکس گرفت و گفت: تو ملکه جادوی ماسکها هستی و یلدا خیلی احساس خوشحالی میکرد.

Mein fleißiger Opa

Mein Opa heißt Darwisch. Er lebt in einem Dorf. Immer wenn ich ihn besuchte, stand er schon vor dem Haus und wartete auf mich. Er zeigte mir dann seine Tiere. Einmal durfte ich auch ein Lämmchen auf den Arm nehmen und mit ihm kuscheln. Und immer gab er mir das beste Obst von seinen Bäumen.

Er ist stolz auf mich, weil ich ein guter Schüler bin. Mathematik ist mein Lieblingsfach. Mein Opa musste mit neun Jahren die Schule abbrechen, weil seine Eltern kein Geld hatten. Er musste auf dem Bauernhof mitarbeiten, die Felder bearbeiten, Gemüse und Obst ernten. Seine Aufgabe war es auch, die Schafe auf die Weide zu bringen. Er war sehr stolz darauf, seine Familie zu unterstützen.

Später als er groß war, hat er es aber bedauert, dass er nicht länger zur Schule gehen konnte, denn er wollte Lehrer werden. Wenn ich groß bin, möchte ich auch Lehrer werden und zwar für Mathematik.

پدربزرگ زرنگ من:

پدربزرگ من اسمش درویش است. او در ده زندگی می کند. همیشه وقتی من به دیدن او میرفتم، او جلوی در منتظر من بود. او حیواناتش را به من نشان می داد. یکبار من اجازه داشتم که بره کوچکی را در بغل بگیرم و نازش کنم. و همیشه او بهترین میوه درختانش را به من میداد.

او به من افتخار میکند، زیرا من شاگرد خوبی هستم. ریاضی درس مورد علاقه من است.

پدربزرگ من باید در ۹ سالگی مدرسه را ترک می کرد، زیرا والدین او پول زیادی نداشتند. او باید در کار کشاورزی به آنها کمک میکرد، روی مزرعه کار کند، سبزی و میوه بچیند. او وظیفه دیگری داشت، بردن گوسفندان به چرا. او خیلی به کارهایش افتخار میکرد، که می توانست از خانواده اش حمایت کند.

وقتی بزرگتر شد، او متأسف بود که نتوانسته بود بیشتر به مدرسه برود، چونکه او می خواست معلم شود. وقتی من بزرگ شدم، می خواهم معلم شوم و البته معلم ریاضی.

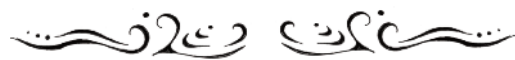

Die gute Idee meiner Schwester Elahe

Meine Schwester Elahe ist sehr klug. Sie konnte schon vor der Schule lesen und auch schon ein wenig rechnen.

Meine Eltern sind stolz auf sie. Aber Mama ärgerte sich oft darüber, dass Elahe so unordentlich war. Mein Großvater war das Oberhaupt der Familie. Er fand auch, dass Elahe nicht gut erzogen sei, weil sie so unordentlich war. Sie verschwand oft in ihr Zimmer und war dann stundenlang nicht zu sehen. Statt ihr Zimmer aufzuräumen, las sie Bücher, vergaß alles um sich herum und versank in ihrer Traumwelt.

Eines Tages war ihre Freundin Marjan bei ihr. Sie spielten zusammen und so ganz nebenbei räumte Marjan Elahes Zimmer auf, sie merkte es gar nicht. Da hatte Elahe eine gute Idee. Marjan sollte immer mit ihr zusammen ihr Zimmer aufräumen. Und Elahe würde ihr bei allen Hausaufgaben helfen. So wurde es gemacht. Mama wunderte sich über Elahes Veränderung und war sehr zufrieden.

ایده خوبه خواهرم الهه:

خواهرم الهه خیلی باهوش است. او پیش از اینکه به مدرسه برود خواندن و کمی حساب کردن را بلد بود.

والدینم به او افتخار میکنند. ولی مادرم اغلب عصبانی بود، که الهه منظم نبود. پدر بزرگم بزرگ خانواده بود. به نظر او هم، الهه درست تربیت نشده بود، زیرا او نامرتب بود. او اغلب برای ساعتها به اطاقش می رفت و بیرون نمیآمد. بجای جمع و جور کردن اطاقش، کتاب میخواند، اطرافش را فراموش می کرد و در خیالش غرق میشد.

یکروز دوست او مرجان پیشش بود. آنها با هم بازی می کردند و در حین بازی مرجان اطاق الهه را مرتب کرد، بدون اینکه او احساس کند. الهه یک ایده خوب به نظرش رسید. مرجان همیشه او را در مرتب کردن اطاق کمک کند و الهه او را در تکالیفش. به این ترتیب همه چیز درست شد. مادر تعجب زده تغییر را در الهه دید و خیلی خوشحال بود.

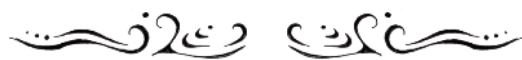

Das Nowruzfest

Mein Lieblingsfest feiern wir im Iran zu Beginn unseres neuen Jahres am 21. März zum Frühlingsanfang. Wir feiern 13 Tage lang und besuchen Verwandte. Wir Kinder bekommen dann neue Kleider und Geld.

Zum Nowruzfest wird bei uns auch hier der Tisch immer ganz besonders feierlich gedeckt. Die Lebensmittel, die auf dem Tisch liegen, sind sehr gesund und beginnen alle mit dem Buchstaben s. Dazu gehören Äpfel, Essig, Knoblauch, Weizenkeime, ein saures Gewürz und Mehlbeeren. Daneben liegen Geldmünzen. Außerdem liegen auf dem Tisch Süßigkeiten, Nüsse, bemalte Eier, ein Buch, Kerzen, ein Spiegel, eine Hyazinthenblume und zwei lebendige Fische im Glas. Meinen Bruder Sina interessierten früher im Iran am meisten die Fische. Er durfte sie jeden Tag füttern.

Am letzten Tag des Nowruzfestes gingen wir im Iran immer alle zusammen mit den grünen Weizenkeimen aus dem Haus. Sina durfte dann die Fische in einem Bach freilassen.

چشن نوروز:

چشن مورد علاقه من سال نو ما است که در ۲۱ مارس یعنی شروع بهار برگزار می شود. ما ۱۳ روز جشن می گیریم و به دیدن اقوام می رویم. ما بچه ها لباسهای نو و پول می گیریم.

در جشن نوروز در خانه های ما همیشه میز بخصوصی چیده می شود. مواد غذایی، که روی میز قرار داده می شوند، خیلی سالمند و همه آنها با حرف سین شروع می شوند. آنها عبارتند از سیب، سرکه، سیر، سبزه گندم، سماق و سنجد. در کنار آن سکه ها هم قرار دارند. روی میز بجز اینها شیرینی جات، آجیل، تخم مرغهای رنگ شده، کتاب، شمعها، آینه، سنبل، دو ماهی قرمز در تنگ آب. قبلاً در ایران ماهی ها برای برادرم سینا خیلی جالب بودند. وظیفه هر روز او، غذا دادن به آنها بود.

در ایران روز آخر جشن نوروز همه با هم بیرون میرفتیم و سبزه ها را هم همراه خودمان می بردیم. سینا اجازه داشت که ماهی ها را در جوی آب رها کند.

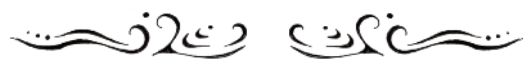

Ostereier bemalen

Eines Tages kamen wir vom einem Spaziergang nach Hause und trafen unsere alte Nachbarin Frau Bach auf der Straße mit schweren Taschen. Papa nahm ihr die Einkaufstaschen ab und trug sie in ihre Wohnung. Darüber freute sich Frau Bach sehr.

Eine Woche später lud Frau Bach uns Kinder zum Ostereiermalen ein. Sie erklärte uns, dass in Deutschland das Osterfest gefeiert wird. Zu der Zeit schmücken die Familien ihre Wohnungen mit Zweigen, die sie in Vasen stellen. Daran hängen sie bunte Eier. Sie hatte für uns Eier besorgt und zeigte uns, wie man sie leeren muss. Dafür machte sie ganz vorsichtig oben und unten in das Ei ein Loch. Dann blies sie den flüssigen Inhalt der Eier in eine Schüssel. Wir machten es ihr nach. Anschließend bemalten wir die Eier mit Pinsel und Farbe. Das wurden sehr lustige Eier.

Ein paar Eier behielt Frau Bach für sich. Die anderen Eier durften wir mitnehmen und damit unser Wohnzimmer schmücken.

نقاشی روی تخم مرغ استرنی:

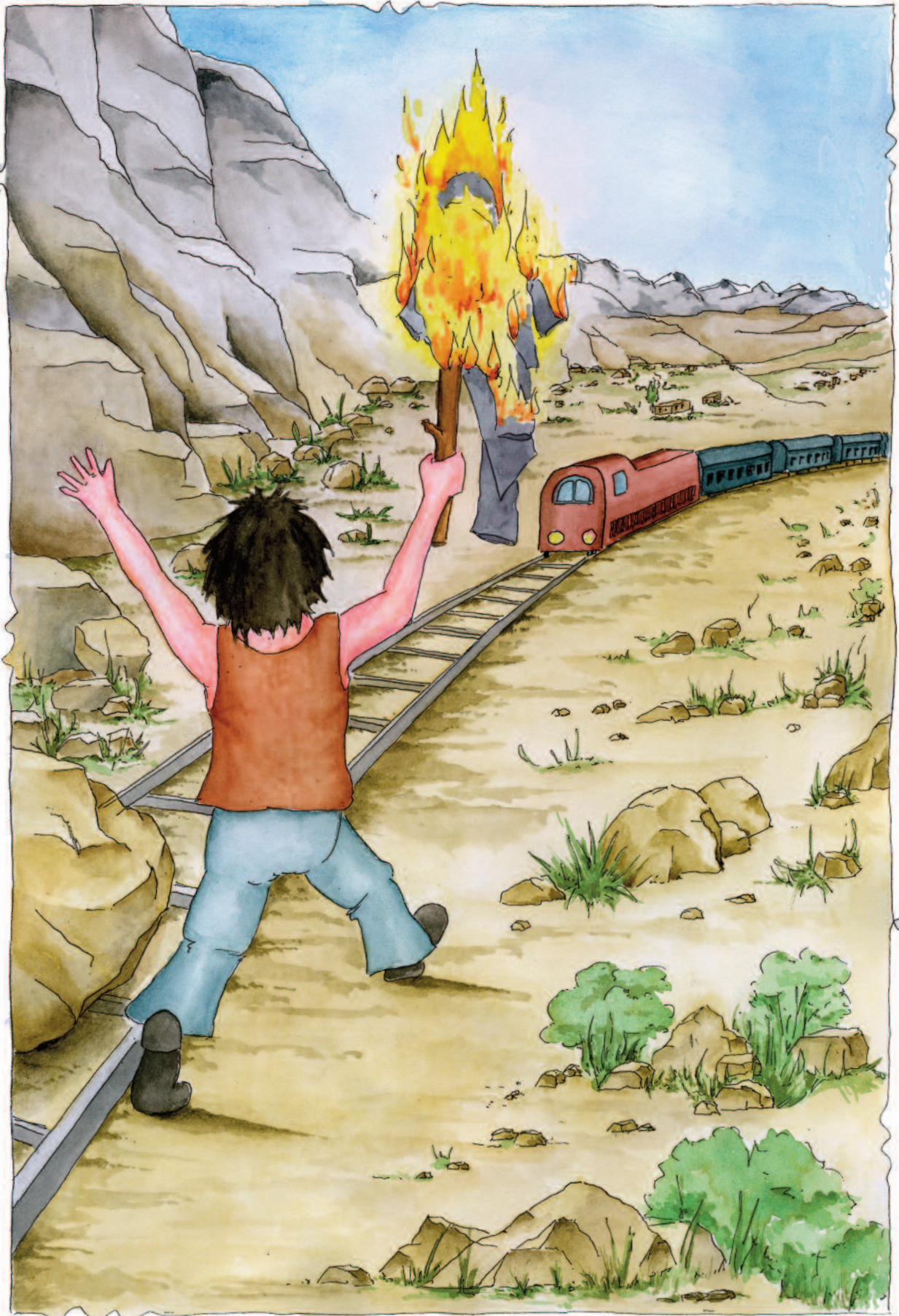
یک روز ما از قدم زدن به خانه برمیگشتیم که خانم باخ را دیدیم با ساکهای سنگین خرید. پدرم خریده‌ها را برداشت و به خانه او برد. به این خاطر خانم باخ خیلی خوشحال شد.

یک هفته بعد خانم باخ ما بچه‌ها را برای نقاشی تخم مرغهای استرنی دعوت کرد. او توضیح داد، که در آلمان استرن را جشن میگیرند. در این وقت خانواده‌ها خانه‌هایشان را با شاخه‌های جوانه زده تزئین می‌کنند که در گلدانها قرار میدهند. که روی شاخه‌ها را با تخم مرغ رنگی تزئین میکنند.

او برای ما تخم مرغ آماده کرده بود و به ما نشان داد، ما چطوری داخل آنها را خالی کنیم. به این دلیل او با احتیاط سرو ته تخم مرغ را سوراخ کرد. سپس او محتوای تخم مرغها را در یک کاسه ریخت. ما هم این کار را انجام دادیم. تخم مرغها را رنگ زدیم با فرچه و رنگ. تخم مرغها جالب شده بودند.

خانم باخ تعدادی از تخم مرغها را برای خودش نگه داشت. ما اجازه داشتیم بقیه را هم با خودمان ببریم و اطاق پذیرایی را با آن تزئین کنیم.

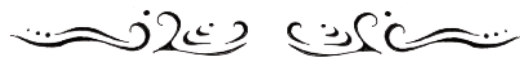

Risali, mein Held

Meine Tante Sogol wohnte in einer Kleinstadt im Iran. Sie erzählte mir die schönste Geschichte, die ich kenne. Sie handelt von Risali, der mein Held wurde.

Eines Tages kam er nachmittags nach Hause und sah auf der Eisenbahnschiene einen großen Felsbrocken. Der war vom Berg heruntergerollt. Das war natürlich sehr gefährlich.

Zu seinem Entsetzen hörte er das Tuten eines heranfahrenden Zuges. Risali war ganz aufgeregt und wusste nicht, was er machen sollte. Plötzlich hatte er eine Idee. Er zog schnell seinen Pullover aus und befestigte ihn an einem Stock. Dann zündete er den Pullover mit einem Streichholz an. Mit dieser Fackel lief er dem herankommenden Zug entgegen. Der Zugführer sah die Fackel und konnte den Zug rechtzeitig vor dem Stein zum Stehen bringen. So verhinderte Risali ein großes Unglück.

ریزعلی، قهرمان من:

خاله من سوگل در شهر کوچکی در ایران زندگی میکند. زیباترین داستانی را، که من میشناسم از او شنیدم. این داستان در مورد ریزعلی است، که در چشم من یک قهرمان است. یک روز بعد از ظهر وقتی که او به خانه اش برمیگشت روی ریل قطار یک تخته سنگ بزرگ دید. که از کوه به پایین غلطیده بود. خطر بزرگی در پیش بود.

ناگهان صدای سوت قطاری را شنید که نزدیک میشد. ریزعلی خیلی نگران شد و نمی دانست که چکار کند. ناگهان فکری به نظرش رسید. او بلوزش را سریع درآورد و به سر یک چوب بست. بعد بلوزش را با چوب کبریت آتش زد و به طرف قطار دوید. راننده قطار مشعل را دید و توانست قطار را به موقع پیش از تخته سنگ نگه دارد. به این ترتیب ریزعلی از یک تصادف بزرگ جلوگیری کرد.

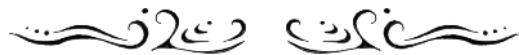

Im botanischen Garten

In Hamburg gibt es einen sehr schönen botanischen Garten. Dort wachsen Pflanzen, Blumen und Bäume aus aller Welt, auch aus China, Iran und Südamerika. Dort gibt es sogar eine Pyramide wie in Ägypten.

Mit meinen Eltern und Geschwistern gehe ich öfter in den botanischen Garten. Eines Tages stand ich dort am Ufer eines Fischteiches. Dort leben viele Fische. Sie werden von den Besuchern gefüttert und werden richtig groß. Wenn man seine Hand über die Wasseroberfläche hält und Brotkrümel reinwirft, kommt gleich ein ganzer Schwarm angeschwommen.

Mama hatte an diesem Tag leider gar kein Futter mitgenommen. Sie hielt ihre Hand nur aus Spaß über das Wasser. Sofort kamen zahlreiche Fische angeschwommen. Einer sprang aus dem Wasser und wollte ihr das Futter aus der Hand schnappen. Er saugte sich dabei richtig fest an ihren Fingern. Er lutschte an ihnen wie ein Baby an der Brust seiner Mutter. Das war mein schönster Besuch im botanischen Garten.

در باغ گیاه شناسی:

در هامبورگ یک باغ گیاه شناسی خیلی زیبا وجود دارد. در آنجا گیاهان، گلها و درختانی از تمام دنیا رشد میکنند، همچنین از چین، ایران و امریکای جنوبی. حتی شبیه یک هرم در مصر هم در آنجا وجود دارد.

اغلب با والدینم و خواهر و براندرم به این باغ گیاه شناسی میرویم.

یک روز من کنار برکه ماهی های این باغ ایستاده بودم. در آنجا تعداد زیادی ماهی زندگی میکنند. بازدیدکننده ها به آنها غذا میدهند و حسابی بزرگ میشوند. وقتی آدم دستش را روی سطح آب میگیرد و تکه های نان را داخل آب می اندازد، همزمان یک گله ماهی شناکتنان می آیند.

در این روز متأسفانه مادرم چیزی همراهش نبود. او دستش را بخاطر شوخی روی آب نگه داشته بود. سریع تعداد زیادی ماهی شناکتنان آمدند. یکی بالا پرید و خواست غذا را از دست مادرم بقاپت. او کاملاً انگشت مادرم را در دهان گرفت. او مثل یک بچه کوچک که از مادرش شیر میخورد انگشت مادرم را مکید.

این یکی از زیباترین دیدارهای من از باغ گیاه شناسی بود.

Stockbrot am Elbestrand

Die Elbe ist ein großer Fluss in Hamburg. Im Frühjahr und Sommer machen die Leute dort oft Feuer am Strand. Eines Tages war ich mit meiner Familie auch am Elbestrand. Wir gesellten uns zu Leuten, die um ein großes Feuer standen. Neugierig schaute ich auf einen Stock, den ein Junge neben mir ins Feuer hielt. Es dauerte nicht lange, dann zog er ihn raus. Seine Mutter streifte das, was auf dem Stock war, ab. Ich schaute mir neugierig alles an. Die Mutter ermunterte ihren Sohn Stephan, mir davon etwas abzugeben. Es war Brot, das im Feuer gebacken war und sehr lecker schmeckte. Auf diese Weise lernten wir Stockbrot kennen.

Wir ließen uns neben Stephan und seiner Familie nieder und blieben den ganzen Tag an der Elbe. Wir schauten den großen Schiffen zu, die aus aller Welt kamen. Wir Kinder spielten am Strand und durften schwimmen gehen.

Am Abend waren Stephan und ich schon richtig dicke Freunde und Mama hatte sich inzwischen mit Stephans Mama Katja angefreundet. Von da an gingen wir manchmal gemeinsam an den Elbestrand.

چوب نان در ساحل البه:

البه رودخانه ای بزرگ در هامبورگ است. در بهار و تابستان مردم اغلب در ساحل آنجا آتش روشن می کنند. یک روز من به همراه خانواده ام در ساحل البه بودیم. ما به گروهی پیوستیم، که دور آتش بزرگی ایستاده بودند. من کنجکاوانه یک تکه چوب را نگاه می کردم، که پسر بچه ای کنار من روی آتش گرفته بود. طولی نکشید، که او چوب را بیرون کشید. مادرش جدا می کرد، چیزی را که روی چوب بود. من کنجکاوانه همه چیز را نگاه می کردم. مادر این پسر که اسمش اشتقان بود او را تشویق کرد، کمی هم از آن به من بدهد. تکه نانی، که در آتش برشته شده بود و خیلی مزه داد. به این ترتیب ما چوب نان را شناختیم.

تمام روز کنار البه ما در کنار اشتقان و خانواده اش ماندیم. ما کشتیهای بزرگ را نگاه کردیم، که از تمام دنیا می آمدند. ما بچه ها در ساحل بازی کردیم و اجازه داشتیم شنا کنیم.

در عصر من و اشتقان دوست صمیمی شده بودیم و در این بین مادرم با مادر اشتقان کتیا دوست شده بود.

از آن موقع ما اغلب با هم به ساحل البه می رفتیم.

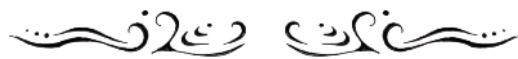

Hassanak und seine Tiere

Ich lernte Hassanak in dem Dorf kennen, in dem mein Opa wohnt. Seine Aufgabe auf dem Bauernhof war es, vor der Dunkelheit die Tiere zu füttern. Das machte er auch sehr gewissenhaft und zuverlässig. Während er sie fütterte, sprach er mit ihnen und hatte für alle Tiere ein gutes Wort übrig. Deshalb liebten ihn die Tiere.

Aber eines Tages war ein Fest im Nachbardorf. Hassanak hatte dort seine Freunde getroffen und darüber die Zeit vergessen. Seine Tiere wunderten sich als er nicht kam und riefen nach ihm. Ein jedes in seiner Sprache: „Muh“, „Bä“, „Ia“. Aber Hassanak kam nicht. „Wenn Hassanak nicht kommt, dann müssen wir ihn suchen gehen“, sagten die Tiere. Zwei Esel machten sich auf den Weg ihn zu suchen. Endlich fanden sie ihn.

Als Hassanak seine Esel sah, war er ganz erschrocken und entschuldigte sich bei ihnen. Der größere Esel nahm ihn auf seinen Rücken und galoppierte so schnell er konnte mit ihm nach Hause. So bekamen die Tiere ihr Futter und Hassanak wurde nicht bestraft.

حسنک و حیواناتش:

من حسنک را در دهی شناختم، که پدر بزرگم در آنجا زندگی می کند. وظیفه او در مزرعه این بود، پیش از اینکه هوا تاریک شود به حیوانات غذا بدهد. او این کار را با وظیفه شناسی انجام میداد. در حالی که به آنها غذا میداد، با آنها حرف میزد و برای هر حیوانی حرفی داشت به این خاطر حیوانات او را دوست داشتند.

ولی یک روز در ده همسایه جشنی بود. حسنک آنجا دوستانش را دید و گذشت زمان را فراموش کرد. حیوانات با تعجب دیدند که او نیامد و او را صدا زدند. هر کدام به زبان خودش ما، بع، یه... ولی حسنک نیامد. حیوانات گفتند: اگر حسنک نیاید ما دنبال او میرویم.

دو الاغ به راه افتادند و دنبال او گشتند. بالاخره او را پیدا کردند. وقتی حسنک الاغهایش را دید، او از فراموشکاری خودش ناراحت شد و از حیوانات عذرخواهی کرد. الاغ بزرگتر او را روی پشتش گذاشت و سریع تا خانه تاختند. به این ترتیب حیوانات غذایشان را گرفتند و حسنک هم تنبیه نشد.

Rabe und Fuchs

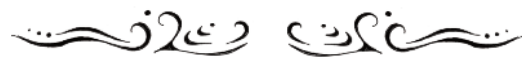
Als ich im Iran in der Grundschule war, hatte ich eine Lehrerin, die sehr gerne mit uns Gedichte lernte. Mein Lieblingsgedicht war „Der Rabe und der Fuchs“. Es geht so:

Auf einem großen Baum saß auf einem Ast ein Rabe. In seinem Schnabel hielt er ein Stück Käse. Da kam ein Fuchs daher und entdeckte den Raben auf dem Baum. Als er den Käse sah, wollte er ihn gerne selber haben.

Wie alle Füchse war er sehr listig und fing an, dem Raben zu schmeicheln. „Sie haben aber schöne Federn Herr Rabe“ sagte er. „Ihr Schnabel ist prächtig. Sie können sicherlich auch ganz wunderbar singen oder nicht?“

„Aber natürlich“ antwortete der Rabe. Er öffnete den Schnabel und begann zu singen. Dabei fiel der Käse herunter und der Fuchs fing ihn auf.

Der Fuchs lachte und bedankte sich schadenfroh. Eilig lief er davon.

روباه و کلاغ:

در ایران وقتی که من به دبستان می رفتم، من خانم معلمی داشتم، خیلی دوست داشت به ما شعر یاد بدهد. شعری که من دوست داشتم " روباه و کلاغ " بود.

شعر اینطور بود:

روی شاخه درخت بزرگی کلاغی نشسته بود. که یک تکه پنیر بزرگ را با منقارش نگه داشته بود.

یک روباه از آنجا رد شد و کلاغ را دید.

تا پنیر را دید، خواست پنیر را بدست بیاورد.

مثل همه روباه ها او هم خیلی حقه باز بود و اینطور شروع به چرب زبانی کرد.

او گفت: "آقای کلاغ شما پرهای زیبایی دارید". " چه نک باشکوهی دارید. لابد شما میتوانید خیلی زیبا آواز بخوانید درسته؟"

کلاغ جواب داد "معلومه". او نکش را باز کرد و شروع به آواز خواندن کرد. پنیر پایین افتاد و روباه او را در هوا گرفت.

روباه خندید و با نیشخند تشکر کرد. سریع از آنجا دور شد.

Laternelaufen

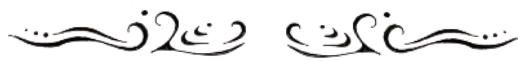
Als ich in der zweiten Klasse war, freute ich mich im Herbst ganz besonders auf das Laternelaufen mit meinen Klassenkameraden.

Meine Lehrerin, Frau Rosenberg, hatte sich große Mühe gegeben, mit uns schöne bunte Laternen aus Transparentpapier zu basteln.

Ich aber hatte ganz bestimmte Vorstellungen von meiner Laterne. Das Laternenfest erinnerte mich an unser Yalda-Fest, das im Iran auch im Herbst gefeiert wird. Beim Yalda-Fest gibt es immer Wassermelonen, die ich so gerne esse. Deshalb sollte meine Laterne so aussehen wie eine Melone.

Aber wie sollte ich sie herstellen? Eine Kugel herzustellen war zu schwierig! Ich überlegte lange und meine Lösung war dann ganz einfach. Ich malte einfach auf alle vier Seiten meiner Laterne eine kugelförmige Wassermelone.

Es wurde ein sehr schöner Laternenumzug mit vielen bunten Laternen, Gesang, heißen Getränken und Süßigkeiten.

لاترنه لافن:

وقتی من کلاس دوم بودم، در پانیز خیلی خوشحال بودم، وقتی با همشاگردی هایم به لاترنه لافن میرفتیم.

معلم من، خانم روزنبرگ، با نلسوزی به ما کمک میکرد، که از کاغذهای شفاف فانوسهای زیبای رنگی درست کنیم.

ولی من یک فانوس بخصوص در نظر داشتم. جشن فانوس مرا به یاد شب یلدا می انداخت، که جشن پاییزی در ایران است. در شب یلدا همیشه هندوانه خورده میشود، که من هم دوست دارم. بنابراین می خواستم فانوسم به شکل هندوانه باشد.

ولی او چطور می توانست آن را درست کند؟ درست کردن به چیز گرد و کروی سخت بود! من خیلی فکر کردم و راه حل ساده ای پیدا کردم. من روی چهار طرف فانوسم را یک هندوانه گرد نقاشی کردم.

لاترنه لافن خیلی زیبا بود با فانوسهای رنگی زیاد، آواز خواندن، نوشیدنی گرم و شیرینی جات.

Das Yalda-Fest

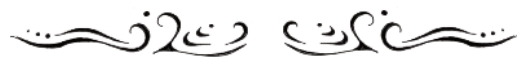
Die letzte Nacht im Herbst, also die längste Nacht des Jahres, heißt im Iran Yalda-Nacht. Es ist der Geburtstag der Sonne.

An dem Tag kauften meine Eltern zu diesem besonderen Anlass viel Obst, verschiedene Nüsse, Trockenobst aus Rosinen, Pfirsichen, Pflaumen und Aprikosen. Das wichtigste aber waren Wassermelonen und Granatäpfel. Die durften niemals fehlen.

In der Yalda-Nacht versammelten wir uns im Hause von Oma und Opa, die schon auf uns Enkel warteten, und wie wir Kinder tagelang diesem Treffen entgegenfieberten.

Nach dem gemütlichen gemeinsamen Essen setzten wir uns zusammen und beschäftigten uns mit dem Buch „Diwan Hafez“ von unserem großen Dichter „Hafez“.

Mein Großvater schlug das Buch auf und trug für jeden Anwesenden jedes Jahr ein schönes Gedicht vor. Auf diese Weise sollten unsere Wünsche in Erfüllung gehen. Meine wurden auch wirklich oft erfüllt.

جشن شب یلدا:

آخرین شب پاییز، که طولانی ترین شب سال است، در ایران شب یلدا نام دارد. که در حقیقت جشن تولد خورشید است.

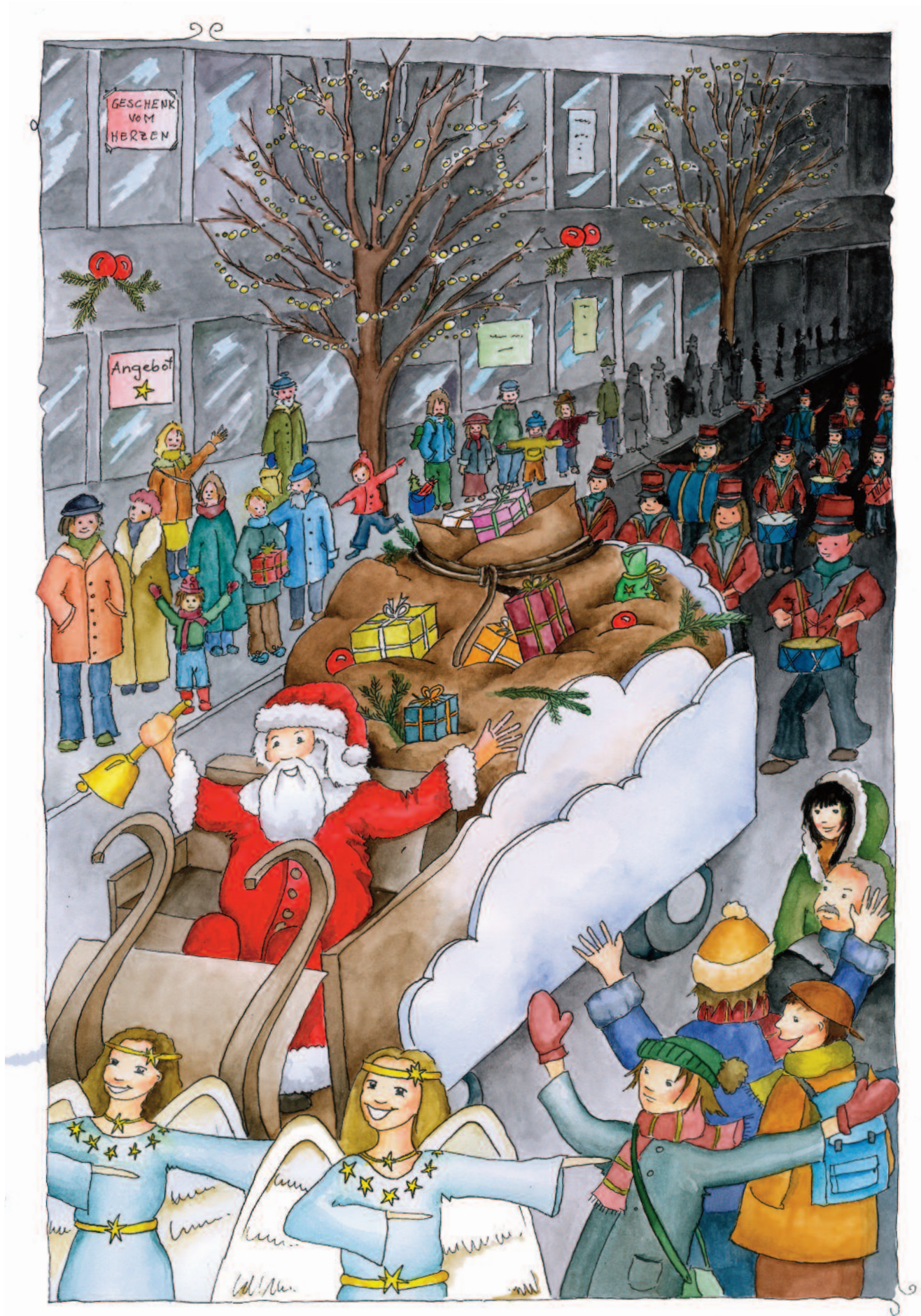
به این مناسبت در این روز بخصوص، والدین من میوه زیادی می خریدند، همینطور آجیل مخلوط، میوه های خشک از کشمش، هلو، آلو قندی و زردآلو. مهمترینها هندوانه و انار بودند. که هیچوقت نمی شد کم باشند.

در شب یلدا ما همگی در خانه پدر بزرگ و مادر بزرگ جمع می شدیم، که از قبل منتظر ما نوه ها بودند، همانطور که ما بچه ها با بی قراری منتظر این شب بودیم.

بعد از اینکه همگی با هم غذا می خوردیم، با هم می نشستیم و با کتاب "دیوان حافظ" از شاعر بزرگ "حافظ" مشغول میشدیم.

پدر بزرگ کتاب را باز می کرد و هر سال برای هر کدام از حاضرین یک شعر زیبا می خواند. به این ترتیب می بایست آرزوهای قلبی ما برآورده می شدند. آرزوهای من هم اغلب برآورده میشد.

Advent und Weihnachten

Im Dezember gibt es in Deutschland vier Adventsontage als Vorbereitung auf das Weihnachtsfest am 24. Dezember. An jedem dieser Sonntage wird in deutschen Familien eine Kerze mehr angezündet.

Mein Freund Stephan hat am 1. Dezember von seinen Eltern einen Adventskalender geschenkt bekommen mit 24 Türchen. An jedem Dezembertag darf er ein Türchen aufmachen. Hinter jedem Türchen verbirgt sich eine Süßigkeit.

Ich wohne in Hamburg. Dort gibt es jedes Jahr sogar zu Weihnachten eine Parade in einer großen Einkaufsstraße. Sie findet dort jeden Samstag vor den Adventsontagen statt. Viele Menschen versammeln sich in der hell erleuchteten Straße. Mädchen sind als Engel verkleidet, Jungen und Männer spielen Musik mit Trommeln.

Ich freue mich jedes Jahr auf die Weihnachtsparade. Aber Stephan, mein deutscher Freund, freut sich am meisten auf den 24. Dezember. Dann fängt Weihnachten an und die Kinder bekommen von dem Weihnachtsmann ganz viele Geschenke.

ادونت و وایناختن:

در آلمان در ماه دسامبر چهار یکشنبه ادونت وجود دارد که به عنوان آمادگی برای جشن میلاد مسیح در ۲۴ دسامبر است. خانواده های آلمانی در هر یک از این یکشنبه ها یک شمع روشن اضافه می کنند. دوست من اشتفان در اول دسامبر از والدینش یک تقویم ادونتی با ۲۴ دریچه هدیه گرفت. در هر روز از ماه دسامبر او اجازه دارد یک دریچه را باز کند. پشت هر دریچه یک شیرینی مخفی شده است.

من در هامبورگ زندگی می کنم. هر سال در یک خیابان که بزرگترین مرکز خرید این شهر است یک رژه وایناختنی برگزار میشود. این رژه هر شنبه قبل از یکشنبه ادونتی اجرا میشود. مردم زیادی در این خیابان چراغانی شده روشن جمع می شوند، دخترها مثل فرشته ها لباس می پوشند، پسرها و مردها با طبل موزیک میزنند.

من با خانواده ام هر سال با شوق به دیدن این رژه وایناختنی میرویم. اما اشتفان دوست آلمانی من، بیشتر برای ۲۴ دسامبر اشتیاق دارد. بعد وایناختن شروع میشود و بچه ها هدیه های زیادی از بابائونل دریافت می کنند.

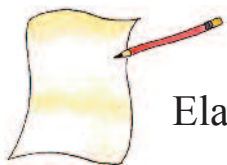
Tschüss!

Beatrix Malsch

Wiebke Wollenweber

Elahe Jahangiri

Ursula Fromme-Kohbrok

Jalal Atabaki

